

„Ty tu jseš ještě?“ přiskákala po druhé noze Kyselá.

Jeník kývl. To je snad vidět, že tu je.

„Psa ti vaši nedovolí,“ pravila Kyselá. Měla pravdu. Maminka řekla, že nemá čas starat se ještě o psa. Tatínek řekl, že bez zahrady je pes chudák. A tak může Jeník na psa zapomenout.

„Mně by ho naši koupili,“ řekla Kyselá.

„Ale já ho nechci.“

K tomu nebylo co dodat. Stačilo slovo.

„Síso Kyselá!“ vykřikl Jeník.

„Že si nedáš pokoj!“ zlobila se maminka.

„Pořád se Sylvince posmíváš. A zlobíš.“

Jeník sklonil hlavu. Věděl, že po „Síse“ a Sylvině žalování je lepší nic neříkat.

„A to bys chtěl psa!“

„Možná by to nemusel být pes,“ napadlo Jendu. „Třeba nějaké jiné zvíře. Ale živé.“

„Co takhle opice,“ rýpla si maminka.
„S tou byste si rozuměli.“

„Zvíře? Vyloučeno!“ zvedl hlavu od novin tatínek. „To by ses musel jinak chovat. K ženám máš být zdvořilý.“

S tím Jeník souhlasí. Ale copak Kyselá je žena?

Večer se Jeník schoval pod peřinu a přemýšlel. Proč tatínek a maminka nechtějí psa? Protože je velký. Musí se s ním chodit ven.

A hodně sežere.

Je tedy třeba myslet na zvíře, které:

je malé

je pořád doma

jí málo

a jí něco, co se nemusí moc shánět.

Je takové zvíře vůbec?

